

сьмь че ако да тя узнаятъ тѣзи крѣвопійци, въ два дена щѣтъ тя лишѣтъ отъ земна-та поврхнина. Охъ! не! Бѣди задоволенъ да знаешъ само че майка ти е жива, че тя обожава и мысли за тебе денонощно. Сыне мой Дженаро, ты си едничкый прѣдметъ, който обычамъ въ този свѣтъ; сърдце-то ми ся топи кога-то си припомня за тебе.,,

(Тя прѣстава да чете и поронва слъзы]

ДЖЕНАРО

О! какъ четете нежно!. Никой неще каже че четете, нѣ че говорете. — Ахъ! вы плачете! — Милостива сте Госпоже, и азъ вы обычамъ като плачете върху това, що е писала майка ми.

(Зима писмо-то; цѣлува го и го гужда въ пазуха-та си.)

— Да, вый видѣхте, каквы прѣстѣпленія сѣ ся извършили къмъ майка ми. — Бѣдна майчица! — Разумѣхте ли сега защо презирамъ и любовны сношенія и веселбы, защото имамъ само една мысль на сърдце-то си, майка ми! — О! колко щѣ бѣдѣ честитъ въ тойзи свѣтъ ако сполучѣж да избавѣж майкѣ си! Тогыва само щѣ мыслиж за любовь! Желайж испървомъ да ся покажѣж достоенъ и приятенъ на фамилиѣж-тѣ си. — Госпоже, тѣзи дни мя поканихъ да идѣж съ посолство-то у Люкреція Борджія, нѣ азъ отказахъ. Азъ имамъ праведны причини; искамъ да положѣж единъ день прѣдъ крака-та на майкѣ си едниѣ сабиѣж, чистѣж и почетниѣж както тѣзи на единъ Императоръ.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ.

Дженаро! — Дженаро! Съжалявайте лошы-тѣ! Вы незнаете какво мыслижтъ тѣ въ сърдца-та си.